

ЕРИХ КЕСТНЕР

БЕЗЧИНСТВО В ЖЕНЕВА

Превод от немски: Венцеслав Константинов, 2016

chitanka.info

Тази година в една лятна вечер край моста „Мон Блан“ — на няколко крачки от Двореца на нациите, пред кафене „Ла Режанс“ се случи нещо забележително.

Малко преди полунощ на масите върху тротоара седяха твърде елегантни посетители и преди лягане пиеха по още някоя разхладителна напитка. Понеже въздухът бе задушен, а и вятърът откъм езерото не носеше свежест. Заможни женеvски граждани паркираха колите си до отсрещния тротоар и идваха да си потърсят място сред туристите от всички континенти. Под открито небе свиреше оркестър и изпълняваше мелодии от прочути опери. Всички, които седяха тук, усещаха със задоволство какво ги свързва помежду им: паспортите и портфейлите им бяха наред. А оперните арии спадаха към всеобщото образование.

Изведнъж по средата на улицата се появи някакъв пристанищен работник... Изглеждаше загорял и мускулест. Вместо риза носеше избеляла виолетова фланелка без ръкави, а вместо колан — широка мръсночервена кърпа.

В ръката си размахваше полупразна бирена чаша и с усмивка кимаше към гостите на кафенето, които с неудоволствие го наблюдаваха. Той имаше вид на малко пиян, а усмивката му не беше дружелюбна. Разхождаше се от единия край на кафенето до другия, връщаше се обратно, постоянно вдигаше чашата си за поздрав и постепенно я изпи. Автомобилите, които минаваха оттам, го заобикаляха в широка дъга. А посетителите на кафенето седяха, сякаш гледаха театрална пиеса, която не им се нравеше.

Накрая работникът изля остатъка от бирата си върху асфалта и като че бе много гладен, сграбчи чашата и с трясък отхапа от нея парче.

Една елегантно облечена чернокожа американка в близост до него извика и пребледня. Съседката ѝ бързо притисна към устните си носна кърпичка. Няколко посетители се надигнаха, отместиха столовете си и побягнаха. Музикантите забравиха да гледат нотните листове и объркаха такта.

Междувременно мъжът стоеше неподвижно на мястото си и дъвчеше стъкло, та трещеше. Той спокойно наблюдаваше нарастващата нервност у другите. Шумът от чупещото се между зъбите му скърцащо стъкло бе единственото нещо, което се чуваше...

Накрая мъжът кимна, сякаш скрито разговаряше с някого, раздвижи коленете си и отмина няколко маси. Там отново вдигна чашата, взря се безизразно в уплашените лица и отхапа още едно парче.

И пак няколко посетители побягнаха. Други възмутено настояха да им бъде спестена отвратителната гледка. Келнерите боязливо свиваха рамене. Нямаха никакво желание да се карат с някого, който хрупа стъкло. Освен това бяха изцяло заети да уредят сметките на побягналите посетители. Един достолепен белокоос французин пожела да дойде управителят и негодуващ му поиска обяснение. Управителят обеща да стори нещо, дори дръзна да направи няколко крачки към мъжа на улицата, но после обезсърчен се върна. В това време работникът крачеше от единия край на кафенето до другия, без да бърза, отхапваше парчета от бирената чаша, явно ги сдъвкваше и дори изплю няколко късчета на асфалта.

Един полицаи в синя униформа с бели ширити, който по погрешка бе минал по моста „Уилсън“, щом зърна разигралия се театър, предпазливо сви по Рю дьо Клош и изчезна. Автомобили спираха по средата на улицата; пътниците с учудване притискаха лица до прозорците. Гостите на кафенето седяха като хипнотизирани. Бяха приковани от безсмислието на едно произшествие, уплашени от безумната дързост на този човек. Страхуваха се, опипваха портфейлите си, сякаш молеха банките си за съдействие. Ала тук това не помагаше.

Бирената чаша отиваше към своя край. Мъжът отхапа последните парчета, докато не остана дъното от дебело стъкло, което не можеше да се отчупи. Вдигна го високо, тържествуващо и с презрение.

Всички седяха безмълвни. Едно младо момиче затвори очи и тихо заплака. Тогава мъжът пристъпи към най-близката маса и без да каже дума, взе никеловата захарница, изсипа захарта на масата и започна заплашително да поднася на хората празния съд. Веднага всички ръце посегнаха към портмонетата и захвърляха монети в захарницата. Спокоен като въоръжен бандит, мъжът крачеше от маса на маса и насочваше захарницата като пистолет. Не молеше. Не благодареше. Не оставяше маса, докато не му дадяха пари. На улицата се бяха насъбрали минувачи и с мълчалив интерес проследяваха изнудването. Управителят — твърде късно — се усети за опасността, в

която затъваше неговото реноме, и заговаря мъжа да престане с просията. Мъжът блъсна настрана бъривеца и продължи да прибира пари. Сякаш гледаше на гостите като на заредени платежни автомати. Приближаваше и те механично му се подчиняваха.

Когато натрупа достатъчно, мъжът сложи захарницата на една маса, небрежно захвърли дъното на бирената чаша, вдигна си панталоните и си тръгна.

Останалите седяха уморени като след тежка болест. Какво всъщност се бе случило? Мъж без вратовръзка и яка бе дъвкал стъкло. Но им се струваше, че са преживели нещо много по-голямо и много по-страшно. Оркестърът засвири Верди. Един келнер скришом си изтри челото.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.